

torek, ko so naši fantje in dekleta že tretjič v tem predpustu obhajali svojo takozvano »vedro« s pitjem in plesom. Smešno se nam zdi, da so pridelitelji tega »vedra« vabili skupaj ne samo odrasla domača dekleta, katera se baje itak niso hotela udeležiti, pač pa so pobrali skupaj vse, kar je pač bilo, še male šolarice, ki še niti šolskih torbic niso dale iz rok. Včasih je ženski svet ob dolgih zimskih večerih, ko se je odmolil rožni venec, šival ali kaj dobrega čital, dandanes pa s fanti vred pije in pleše cele noči, doma pa marsikomu primanjkuje dinarjev za sol in žajfo. Pravijo: kriza je! Ja, ljudje božji, pri pi-jači pa ni krize? Če se zaprosi za en dinar ali dva, se pa koj mošnjički zadrgnejo, češ, še sami nimamo. Vsi upamo, da se bomo ta postni čas spokorili in obrnili svoj korak k lepšim ciljem.

Stoperce. Zaprošili smo za obnovo občine Stoperce s šolskim okolišem, ker je bivša občina Stoperce bila pod bivšim režimom razkosana in razdeljena med občini Majšperk in Rogatec, kamor je pešhoda okrog 8 km. Stoperce imajo 4-razredno šolo, posojilnico, pomožno pošto z dnevnim pismonošem, prosvetno društvo, kmetijsko društvo in politično organizacijo. Nekaj bivših režimovcev dela propagando proti obnovi občine Stoperce s tem, da raznaša med sosedne vso-ane občine neresnično vest, da bodo dotični, ki bi se priključili novi občini Stoperce, morali plačati 80.000 Din. Upamo, da se oblasti na to protiakcijo ne bodo ozirale, marveč ustregle zakonito izraženi želji volilcev.

Videž pri Slov. Bistrici. Naš predpustni čas se je kar dobro obnesel: kar trije so se vpregli v zakonski jarem. 17. febr.: Kamenik Marija si je pripeljala na svoj dom Rak Karla iz Križnega vrha. Dne 24. febr. si je izbral šela Anton za gospodinjko Leskovar Anico ter jo odpeljal v Križni vrh. Na gostiji Kamenik Rak so svatje zbrali za brizgalno znesek 112.25 Din. Na gostiji šela-Leskovar pa 190.50 Din. Bog plačaj vsem žarovalcem! Dne 24. febr. je Hajšek Viktor poročil Rober Rozo ter gre v Prihovo. Novoporočencem obilo sreče!

Sv. Jernej pri Ločah. Cisto smo se »spufali«, jamreč pri nevestah. Niti ene letošnji pust nismo omožili. Ne zato, kakor bi jih ne imeli, ampak denarja nimamo, ali pa samo hranilno knjižico, s katero pa si ženin ne more nič pomagati,

ker denarja ne dobi. Pomislite, pred dvema letoma smo samo ob pustu imeli 10 porok, celo leto pa 17, kar še ni bilo, kar fara obstoja, letos pa nobene. Le še leta 1917 je bilo tako, ko je bila samo meseca novembra ena poroka, več pa nič, še slabše pa leta 1915, ko ni bilo celo leto prav nobene. Takrat je bila kriva vojska, sedaj pa kriza. — Umrla sta letos: Pak Cecilija, pridna Marijina družbenica iz Ličnice, in Ratej Jožef, posestnik iz Brezja. — 21letni Ribič Albin je vrtal vojaško patróno, ki mu je eksplodirala in mu ranila desno oko, tako da je sedaj slep. — Tudi na 7. božjo zapoved še nismo pozabili. Vedno novi, mladi se vadijo v tej obrti, tako da pri nas menda ne bo nikoli izumrla in se nas bo slab glas držal, dokler bo fara obstala.

Frankolovo. Z ozirom na dopis v »Domovini« z dne 13. februarja si dovoljujem, ker me dopisnik osebno napada, poslati sledečo pojasnilo: Leta 1934 je občinski odbor v seji določil, da se cesta skozi Jesenico do križišča postavi v prvi red (občinska cesta I. reda). Odbor, kateri je bil pozneje izvoljen pri ponovnih volitvah, je menda pozneje drugače sklenil in to cesto, oziroma kolovoz, postavil mimo doma sedanjega upravitelja občine Frankolovo ter jo uvrstil v 1. red. Ker pa ta cesta vodi skozi potok, se je upravičeno sklenilo, da se cesta postavi na suho. Največja ovira pri tej premestitvi ceste je bila njiva, ki je last pristaša JRZ. Pripomniti je treba, da dejanski uspeh ne bi bil dosežen, ker bi tam bilo večno blato. Občinski odbor je zaprosil za komisijo, ki je prišla dne 3. februarja na lice mesta, da lastnika razlasti. Bili pa so podani razlogi, da se cesta lahko tudi drugače gradi, namreč na drugi strani potoka. Tam je močno lapornat svet in je to v interesu vseh, da se tam cesta uredi, ker jo rabi 16 posestnikov za spravljanje lesa. Na tej strani potoka bi pa bila uporaba zanje nemogoča. To izjavo sem podal komisiji. Če sem pa govoril v imenu JRZ, naj povem, da imamo danes v tej organizaciji že cirka 80% volilcev včlanjenih. Ker ti plačujejo občini doka-klade, imajo tudi pravico govoriti. Če se jih je drugi dan po komisiji prijavilo še 21 članov, je to znak, da je JRZ na pravem potu, če je proti pritisku, osebno ko hoče sedanja občinska uprava ta diktat še izvajati. Mislim, da 17.000 Din niso mačje solze. Če me dopisnik vpraša, kaj imam od tega, odgovarjam, da se potegujem za

VELIKA DEPUTACIJA KMETOV PRI MINISTRIH RADI BATE.

Časniška poročila o protestnih zborih proti »Bati« in zahteve čevljarjev, da se prepove prodaja »Batinih« opankov, so bila vzrok, da so se tudi kmetje začeli brigati za to stvar. Seveda s čisto drugačnega gledišča. Te dni je prišla deputacija 29 kmetovalcev iz sreza Bijeljina in Zvornik pod vodstvom narodnega poslanca g. Ljube Pantiča, lekarnarja iz Bijeljine, ter obiskala vse ministre in tudi ministrskega predsednika. Deputacija je ministrom predložila svoj težek položaj in siromaštvo, v katerem živi naš kmet vsled padca cen njihovih pridelkov in vsled nerazmerja cen industrijskih proizvodov. Prosili so vse ministre, če že ne morejo pomagati s tem, da se povišajo cene njihovim pridelkom in živini, da vsaj omogočijo, da se zamorejo za sebe in svoje družine preskrbeti s cenanimi industrijskimi izdelki in sploh blagom, ki ga kupujejo v mestu. Na vsak način pa, da preprečijo podražitev takega blaga in izdelkov z občinskimi trošarinami in podobno.

pravičnost in pravično gospodarstvo v občini. — Jožef Goršek.

Zadobrova pri Celju. Svojčas je banska uprava dala navodila, kako naj občine osnujejo občinske cestne odseke in kako imajo isti za občinske ceste skrbeti. Toda mi Zadobrovčani v škofjevaški občini imamo take ceste, da so bolj podobne blatni reki kakor cesti. Tukajšnji posestniki smo na pristojnem mestu že parkrat prosili, da se naj ceste popravijo. In kakor omenjeno, je tudi banska uprava župane k temu opominjala. In kljub vsemu temu se nič ne stori za naše zadobrovske občinske ceste. Zato prosimo sresko načelstvo v Celju, da naj pove občinskemu predstojniku, kdo ima za občinske ceste skrbeti.

Sv. Florijan pri Rogatcu. Na pepelnico sredo popoldne se je poslovila od nas gđ. Milica Valenčič, ki je s toliko ljubeznijo in požrtvovalnostjo odgajala otroke drugega šolskega razreda. Bila je res Milica v pravem pomenu besede. Mila ali draga je bila hvaležnim šolskim otrokom, draga je bila svojim višjim šolskim predstojnikom, ki so poznali njeno temeljito strokovno izobrazbo in usposobljenost, draga je bila tudi staršem otrok in draga svojim stanovskim tovarišicam, ki so poznale njen dobronar značaj. Zato pa je bilo žalovanje za njo splošno in veliko, ko se je dne 24. februarja poslavljal od ljubih šolskih otrok. Mi ji kličemo na njeno novo službeno mesto, to je Spodnjo Slivnico pri

»Ne, zmota je izključena, to vem gotovo. Vaš je denar, vaš, in nikogar drugega.«

»Zdaj ne vem, ali sem jaz ob pamet, ali ste vi.«

»Jaz nisem, ampak vi ste, ako ta lepi kup takole puščate, da ga bodo tatovi našli, mesto da ga spravite in lepo shranite.«

»Ali naj res verjamem, da je ta denar moj?«

»Vaš je, to prisegam na Boga. Zdaj ga pa poberite!«

Krojač se ga je lotil, poprej pa je še vprašal:

»Kaj moram zanj storiti?«

»Nič. Samo pobotnico mi morate napisati, da ste danes od patra Valerijana sprejeli štiri sto tisoč dinarjev. Datum in podpis.«

»Krištof moj! Meni so kolesca v glavi obstala. Gospod pater, ali bi zarajala?«

»No, zarajajva!«

»Štajriš!«

»Da, štajriš. — V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen. Angel Gospodov je oznanil Mariji... Zdrava Marija!...«

Ker je pravkar večerni zvon zazvonil, je molil pater angelsko češčenje. Nato je rekel odločno:

»Zdaj pa tres: proč z mamonom! — Drugače vam začnem rožni venec.«

»Nikar, nikar!« se je krojač zasmejal. Potem je

odhitel v kamro in se vrnil z velikim predalom. Preden je spravil denar, je še enkrat vprašal:

»Torej je res moj, po resnici in pravici?«

»Po resnici in pravici!« je pritrdil pater.

»Pater Valerijan, tedaj si ga bova razdelila — vi pol, jaz pol.«

»Da: jaz predal, vi denar. — Ali ne veste, da kapucinarji ne smejo imeti denarja? Le kar obdržite si svoj mamon!«

»Vzemite za samostan! Ali pa je morda vaš red tako bogat?«

»Da, čudno bogat. Le pojdite kdaj v Maribor pa naj vas popeljejo v zakladnico: toliko krompirja vi vse leto ne pojedete, kolikor ga imajo tam!... Zdaj pa mir! Za denar pri nas še hraniva nimamo.«

»Vsaj za trud si vzemite kakih sto tisoč.«

»Beži, satan! Ne skušaj kapucinarja!... Sicer pa sem si za trud že izgovoril mleka in kruha; ampak čakati pa moram...«

Tedaj je jel krojač denar pospravljati, vmes pa je majal s svojo kuštravo glavo. Polglasno je govoril:

»Če je tako in če je po pravici in če mora biti, tedaj: Bog povrni, gospod! Bog povrni! Tisočkrat Bog povrni!« Pri tem pa so mu stopile oči iz jamic.

(Dalje sledi.)

tra za trgovsko prebri-sanost, bržko nosi stroške obravnave belec.

Kako je »poulično« snago v Addis Abebi.

Trgovca Metral tudi, da so poginjale pred 5 leti živali kar na ulicah in so pustili, da je mrhovina tamkaj tudi strohnela. V Addis Abebi prebivajoči belokožci so osnovali posebno društvo, ki si je stavilo nalogo, da bo oskrbelo anaženje ulic in sicer brezplačno. Neguš je priznal društvo in mu je dovolil, da ohrani zase kot nekako nagrado od na cesti poginulih živali kožo ter roge. Komaj je omenjena organizacija postavila ograjo za raskosovanje mrhovine, že so jo napadli domačini in so vse razmetali ter razbili.